

Дан примирја у Првом светском рату – 11. новембар

Први

светски рат (1914-1918) био је највећи оружани сукоб у дотадашњој историји.

Узроци рата били су борба европских сила за политичку и економску доминацију над Европом и колонијама широм света. Као повод за рат искоришћен је Сарајевски атентат у коме је Гаврило Принцип, Србин из Босне, убио аустроугарског престолонаследника Франца Фердинанда. За атентат је оптужена Србија, иако је Гаврило Принцип био држављанин Аустроугарске и Аустроугарска је објавила рат Србији. У наредним данима и годинама рат који је почео као рат Србије и Аустроугарске прерастао је у европски и светски. Био је то најкрвавији сукоб у дотадашњој историји човечанства па су га савременици назвали Велики рат, уверени да се тако нешто никада више неће поновити. Говорили су да је ово рат који ће окончати све ратове.

Свет је ушао у до тада незапамћен сукоб. Краљевина Србија се прва нашла на удару. Србија која само што је изашла из балканских ратова, уморна, исцрпљена, била је приморана да се супротстави војно и економски надмоћнијем аустроугарском царству. Током четири године ратовања исписане су најсветлије странице херојске историје српске војске. На жалост, пратило их је масовно страдање, убијање цивилног становништва, болести и глад. После величанствених победа на Церу и Колубари српска војска, краљ, државници и велики део народа били су приморани да се повуку из Србије. Кроз кршевите и беспутне албанске и црногорске планине са својим народом и војском повлачили су се и остарели краљ

Петар и тешко болесни начелник штаба Врховне команде војвода Радомир Путник. Али, нису се предали. Одлазили су само са једном мишљу – да се што пре врате и ослободе своје домове. Страдање Срба у албанској голготи по страховтама превазилазе све што је историја до сада забележила.

Опорављену, обучену и поново наоружану српску војску пут кући водио је преко солунског фронта. Након две године ишчекивања, 1918. ситуација на западном фронту коначно је превагнула на савезничку страну. Немачка је била сломљена. Њеном државном врху је било јасно да не могу да победе у рату, али нису били спремни ни да признају пораз. На Немачку је извршен велики притисак, један од корака била је општа офанзива на солунском фронту. Одлучујући преокрет направила је српска војска која више није могла чекати. Регент Александар је издао заповед: „Напред, у славу или смрт!“ и кренуло се у пробој фронта. Ниш је ослобођен 12. октобра, а Београд 1. новембра 1918.

Представници сила Антанте су у железничком вагону у Компјењу, у Француској, потписали примирје са Немачком 11. новембра. Тиме је окончан Први светски рат. На страни држава победница нашла се и Краљевина Србија.

Србија је у рату изгубила око 1 300 000 становника, од чега око 400 000 војника. Према процени делегације Краљевине СХС на мировним преговорима у Паризу ратна штета је износила половину укупне националне имовине Србије, страдало је 28% становништва Краљевине Србије, односно 62% мушког, радно способног становништва.

11. НОВЕМБАР

ДАН ПРИМИРЈА У ПРВОМ СВЕТСКОМ РАТУ

Наталијина рамонда - Наталијина рамонда (Nataliëna ramonda), била је расте само у Србији, углавном на истоку, тамо и на планини Ниџе, чије је највиши врх Кајмакчалан. Њена симболика је неизвесност, а због својег и због њених - због њених по краљици Наталији Обреновић, она је и као цвет феникс - чак и када се потпуно осуши, она се залије, Наталијина рамонда може оживети, као што је, из периода Првог светског рата, васкрс српске државе.

Албанска споменица - Медалја за спомени на погинуле српске војске, чије је првобитно постојање у Првом светском рату.

Дан примирја није само још један нови празник, он је дан сећања на славне дане српске, херојске прошлости, дан сећања на претке који су изборили пут ка слободи и њихово несебично жртвовање и страдање.

Дан примирја у нашој земљи се обележава ношењем посебног симбола, Наталијине рамонде. Овај амблем представља комбинацију легендарног Ордена албанске споменице који су понели сви они који су у зиму 1915/1916. преживели албанску голготу и цвета Наталијина рамонда, у сви они који су у зиму 1915/1916. преживели албанску голготу и цвета Наталијина рамонда, у народу познатог и као цвет феникс, који расте на истоку Србије и на обронцима планине Ниџе чији врх је Кајмакчалан који је симболично назван Капија српске слободе. Овај цвет и када се осуши ако се залије може поново оживети што симболизује васкрс српске државе после Првог светског рата.